

Sygn. akt VIII Ka 149/ 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku

sprawy T. T.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 20 grudnia 2013 roku sygn. akt VII K 429 /13

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że orzeczony w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższa wobec oskarżonego do lat 2 (dwóch).

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Oskarżony T. T. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 16 października 2013 roku o godzinie 17:40 w miejscowości O. gm. P. w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,67 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 20 grudnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VIII K 429/13 T. T. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazany na karę i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1,2 i 4 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Ponadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 października 2013 roku.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwustu dwudziestu) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok na zasadzie art.425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k.. zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze i środka karnym na niekorzyść oskarżonego.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k.. rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej T. T. za zarzucany mu występki wyrażający się w orzeczeniu kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 zł oraz orzeczeniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu przejawiający się głównie w wysokim stanie nietrzeźwości oraz spowodowaniu niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego i cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania przemawiają za orzeczeniem kary grzywny i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wyższym wymiarze.

W oparciu o podniesiony zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna w części i w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności czynu oraz wina oskarżonego T. T. nie budzą wątpliwości. Sąd I instancji dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na brak zastrzeżeń skarżącego co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie nie jest konieczna.

Natomiast Sąd Okręgowy podzielił stanowisko prokuratora co do konieczności orzeczenia wobec oskarżonego T. T. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na dłuższy okres czasu, uznając go za wymierzony w wysokości rażąco niewspółmiernej. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar środka karnego, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy środkiem karnym wymierzonym przez sąd pierwszej instancji a środkiem karnym, jaki należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, co w niniejszej sprawie niewątpliwie ma miejsce. Wskazać należy, że Sąd I instancji uznał, iż orzeczenie na okres 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, czyli w jego dolnej granicy, jest dostatecznie dotkliwe i w odpowiednim stopniu spełni swoją rolę jaką jest ochrona uczestników ruchu drogowego przed kierowcą umyślnie naruszającym podstawowe zasady ruchu drogowego, nie odwołując się w swoim uzasadnieniu w ogóle do dyrektyw przewidzianych w art. 53 k.k.. W ocenie Sądu Okręgowego biorąc jednak pod uwagę wskazane dyrektywy, które zgodnie z treścią art. 56 k.k. stosuje się odpowiednio również co do orzekania o środkach karnych oraz okoliczności niniejszej sprawy, a zwłaszcza zachowanie oskarżonego podczas zatrzymania, stopień jego nietrzeźwości przekraczający sześciokrotnie wartość graniczną stanu nietrzeźwości oraz wysoki stopień szkodliwości społecznej dokonanego przez niego czynu zabronionego, a także mając na względzie zasady prewencji ogólnej i szczególnej, w ocenie Sądu Odwoławczego zasadnym było podwyższenie wobec oskarżonego T. T. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2 lat. Natomiast Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku prokuratora, zawartego w apelacji co do wymierzenia tego środka karnego na okres 3 lat, gdyż w ocenie Sądu dwuletni okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w pełni odpowiada stopniowi winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz uwzględnia dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, o których mowa powyżej.

Ponadto wskazać należy, że zachowanie przestępcze oskarżonego było incydentalne, dotychczas nie był on karany sędownie.

Sąd Odwoławczy nie podzielił także zarzutu skarżącego co do konieczności podwyższenia orzeczonej wobec oskarżonego, obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kary grzywny. Należy mieć bowiem na względzie, że przy ocenie zarzutu rażącej niewspółmierności kary nie można ograniczać się tylko do jednej orzeczonej kary, lecz należy uwzględnić całokształt dolegliwości i skutków prawnych wynikających ze wszystkich kar orzeczonych w wyroku, względem sprawcy przestępstwa. Nadto miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób odpowiadający stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, stosując w sposób odpowiedni dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz karę grzywny wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej z nich na kwotę 10 złotych. Sąd Rejonowy miał na względzie zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, które zaistniały w niniejszej sprawie, a więc podjętą przez oskarżonego próbę ucieczki, wysokie stężenie alkoholu we krwi, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a także dotychczasową niekaralność T. T., jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnienie okoliczności jego popełnienia. Nie bez znaczenia przy ustalaniu wysokości kary grzywny przez Sąd Rejonowy były możliwości finansowe oskarżonego oraz jego sytuacja rodzinna, który jest rencistą osiągającym dochód w wysokości 820 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Zatem w ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze powyższe okoliczności, należało uznać zarzut apelacji za chybiony.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na sytuację rodzinną i majątkową Sąd Okręgowy na mocy art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.